

Arrest

nr. 200 761 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Rwandese nationaliteit verklaart te zijn, komt op 10 december 2009 België binnen en dient op 24 november 2010 een asielaanvraag in.

Op 6 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 81 797 van 29 mei 2012 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 juni 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13quinquies).

Op 20 november 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 151 233 van 25 augustus 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 januari 2014 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 147 307 van 8 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 17 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 147 312 van 8 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 22 juni 2015 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 24 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de derde aanvraag van verzoekster (ingediend op 21 januari 2015) de beslissing dat deze onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

R., J. (R.R.: xxx) nationaliteit: Uganda geboren te K. op (...)1990 adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);

de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.06.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 24 juni 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: R., J. geboortedatum: (...)1990 geboorteplaats: K. nationaliteit: Uganda wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

Op 4 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de tweede aanvraag van verzoekster ongegrond is. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 183 269.

Op 4 december 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in het beroep gekend onder rolnummer 183 234.

Op 27 januari 2016 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Op 27 januari 2016 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod genomen met een duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het is niet duidelijk of deze beslissing ter kennis is gebracht van verzoekster.

Op 15 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Het is niet duidelijk of deze beslissing ter kennis is gebracht van verzoekster.

Op 5 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 206 590.

Op 18 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Op 7 juli 2017 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 195 040 van 16 november 2017 wordt het beroep tegen deze ingetrokken beslissing verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen twee verschillende beslissingen inzake aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet:

- het beroep met rolnummer 175 624 (huidig beroep) tegen de beslissing van 24 juni 2015 waarbij een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet;
- het beroep met rolnummer 183 269 tegen de beslissing van 4 december 2015 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verzoekster derhalve, behoudens indien zij haar belang aantoonst, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 23 juli 2015 instelde tegen de beslissing van 24 juni 2015 waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard (zaak met rolnummer 175 624).

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekster in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang had bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, terwijl zij ook een beroep instelde tegen de beslissing van latere datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als ongegrond werd afgewezen.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, met name in de zaak met rolnummer 183 269 en wordt verzoekster geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonde.

Wat haar belang betreft in huidige zaak met rolnummer 175 624, stelt de advocaat van verzoekster ter zitting van 28 februari 2018 dat zij zich naar de wijsheid gedraagt.

Er worden geen elementen aangevoerd waaruit zou blijken dat verzoekster nog belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, bijgevolg wordt de afstand vastgesteld wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Ter zitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid die zij in de nota had opgeworpen.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL (m.b.t. het bevel per ‘bijlage 13’ – stuk 1c)

- Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
- Schending van artikel 3 EVRM ;
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur ;

Vooreerst dient benadrukt dat in één verzoekschrift voor de Raad zowel de weigering 9ter Vw. als het hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten kan worden bestreden. Zie analoog verbrekkingsarrest RvV nr. 128.269 van 27 augustus 2014 waarmee mits één procedure en één arrest zowel de weigering 9ter Vw. als het hieraan gekoppelde bevel wordt vernietigd (stuk 11).

Uit proces-economische motieven word op heden tevens mits één verzoekschrift gewerkt in die zin.

Eerder werd per arrest nr. 147.312 van 8 juni 2015 (alsdan in het verlengde van arrest nr. 147.307 van 8 juni 2015) reeds het vorige bevel om het grondgebied te verlaten zoals gekoppeld aan de vorige onontvankelijkheidsbeslissing 9ter Vw. (alles samen ter kennis gesteld op 01.03.2014) verbroken (stuk 9b).

Deze argumentatie van de Raad op 8 juni 2015 gaat op heden nog steeds onverkort op (stuk 9b):

(...)

Alsook:

(...)

(RvV nr. 147.312 van 8 juni 2015 – stuk 9b)

Tenslotte dient tevens te worden gewezen op de flagrante onzorgvuldigheid in hoofde van verweerder ook bij het afleveren van dit bevel om het grondgebied te verlaten, waaruit afdoende duidelijk mag blijken met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat geen ernstig individueel onderzoek in de zin van art. 74/13 Vw. werd uitgevoerd:

Alwaar het initieel bevel zoals ter kennis gesteld op 01.03.2014 (stuk 9a) en zoals verbroken per arrest van 08.06.2015 (stuk 9b) nog correct sprak van “nationaliteit: Rwnada” blijkt ook huidig bevel zoals ter kennis gesteld op 03.07.2015 (stuk 1c) in het zelfde bedje ziek als de onontvankelijkheidsbeslissing (stuk 1a en 1b). Huidig bestreden bevel stelt immers ook plots “nationaliteit: Uganda” (stuk 1c), zodat dit bevel een instructie incorporeert om terug te keren naar een land waar men geen enkele band mee

heeft (nl. Uganda) !?! Ook dit bevel werd door verweerder aldus om de meest onzorgvuldige wijze genomen, zodat ook de verbreking van dit bevel zich opdringt.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel, dat betrekking heeft op de bijlage 13, haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen wat onder punt III werd uiteengezet m.b.t. de ontvankelijkheid.

Het tweede middel is onontvankelijk.”

Ter zitting wordt afstand gedaan van de exceptie van onontvankelijkheid waarnaar in de nota wordt verwezen.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: ze is niet in het bezit van een visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.3. Verzoekster voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd moet worden als ook de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd wordt. Uit punt 2. van dit arrest is gebleken dat de afstand wordt vastgesteld wat betreft de beslissing van 24 juni 2015 waarbij de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De redenering van verzoekster kan dus niet gevolgd worden.

4.3.4. Verzoekster voert een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan omdat in de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, als nationaliteit “Rwandese” wordt vermeld en in huidige beslissing “Ugandese”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf gebruikt gemaakt heeft van de twee nationaliteiten: tijdens haar asielaanvraag verklaarde zij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen Rwandese te zijn maar voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze de Ugandese nationaliteit te hebben. Verzoekster beschikte tevens over een Ugandees paspoort. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zelf melding maakt van deze twee nationaliteiten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

4.3.5. Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.3.6. Het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand wordt vastgesteld in zover het beroep gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2015.

Artikel 3

De vordering tot schorsing tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2015 is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET